

Літературно-мистецька сторінка

У ПОЕТИЧНО-КАЗКОВОМУ

Лідія ЛАПКА

Погожого осіннього дня люб'язно відчинила свої двері Кременецька гуманітарно-педагогічна академія імені Тараса Шевченка для учасників мистецької імпрези «Казкове дошкілля», у ході якої здійснено презентацію п'ятої поетичної збірки працівників дошкільної освіти Кременецького району та Почаївської громади. На сторінках цієї збірки представлені перлини поезії чотирнадцяти талановитих педагогів.

Зважаючи на карантинні вимоги, кількість присутніх була обмежена, однак святкова та урочиста атмосфера відчувалась протягом усієї імпрези.

З вітальними словами до жінок звернулася літературна редакторка збірки Ніна Багнюк. Вона наголосила, що серце кожної жінки – безмежна скарбниця Божого духу: Добра, Ніжності, Милосердя, Любові та Казки, якими так і рясніє кожен твір, презентований у «Казковому дошкіллі», дала коротеньку характеристику усім дописувачам.

Присутні насолодились піснями, поетичними та напрощуд ексклюзивними виступами Оксани Горецької, Лариси Кондратюк, Наталії Літвінчук, Галини Фаб'янчук, Тетяни Шидловської, Марії Штуки, Анатолія Галушки, Лідії Лапки. Ці автори зуміли презентувати себе витончено, елегантно, креативно.

До виступів долучилися виконавчачка обов'язків начальника відділу освіти Кременецької районної державної адміністрації Людмила Шевчук, голова районної організації профспілки працівників освіти і науки України Лілія Чечуріна, директор НВК «Будківська ЗОШ І-ІІ ст. ДНЗ» Галина Зубкевич. Присутній на святі кременецький поет, член

Національної спілки письменників України Павло Старух розчулив такою доречною для усіх поезією «Звідки беруться діти».

Линуло багато вітальних слів від поціновувачів поезії Катерини Єрусалимець, Людмили Роговської. Запрошеними на мистецьку імпрезу були начальник відділу освіти Лопушненської громади Наталія Дець, завідувачка кафедри теорії і методики дошкільної та початкової освіти Кременецької гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка Тетяна Фасолько.

Із завершальним словом до присутніх звернулася декан факультету соціально-педагогічної освіти та мистецтв Кременецької гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка Людмила Врочинська, яка наголосила, що її переповнює гордість за те, що із чотирнадцяти дописувачів збірки тринадцять педагогів є випускниками даного педагогічного закладу. Це є свідченням того, що правильно і не дарма вони обрали свою спеціальність та щоразу вдосконалюють свою професійну майстерність. Крім того, кожен із педагогів є талановитим і обдарованим.

Час мистецького заходу промайнув швидко. Усі присутні поринули у світ ліричного героя, відчули його радість і тривоги.

Поетичні твори допоможуть педагогам у партнерській взаємодії з батьками, сприятимуть формуванню у дошкільників показники компетентності за освітніми лініями Базового компоненту дошкільної освіти з метою підготовки їх до навчання у Новій українській школі.

Оксана Бистрицька

КОЛИСКОВА

Тихо кружляють сніги.
Сплять всі замерзлі садки.
Ніжні сніжинки в галях
Легко лежать на руках.
Мокро і холодно в них,
В цих рукавичках смішних...
В хатку скоріш забігай –
Спатки швиденько лягай,
Лягай, лягай.
Знову мете снігопад,
Грізний мороз нам не брат.
Швидше тепленько вкривайсь,
Те, що зима, – не лякайся.
Тепло в постільці твоїй.
Те, що так добре, – радій.
Очки скоріш закривай,
Спатки спокійно лягай,
Лягай, лягай.

ХАЙ РОЗКВІТНЕ ЛЮБОВ

Чому так буває на світі:
Ми сваримось й миримось знов.
А я ж тебе хочу любити
І чути слова про любов.
Колись ми були нерозлучні,
Дивились люди нам услід.
Та щастя не буває вічним,
І гірко плакати не слід.
Мене кохаєш ти? – Не знаю.
Лиш вірю, зустріч прийде знов.
І свою долю я благаю,
Щоб в серці розцвіла любов.

Анатолій Галушка

МРІЯ

Сонячний день. Звуки пісень.
Чути пташині хори.
Земля у вінку. Наче в танку,
Хмари і сині гори.
Вечір прийшов, місяць зійшов,
Тиша стоїть у гаю.
В сьайві нічним садок і дім,
Тебе я, мила, чекаю.
Мрія моя – лиш ти і я,
Зустрічі вечорові.
Разом підем, щастя знайдем
В радості і любові.

ПОЧАЇВСЬКІ КАШТАНИ

Скільки дерев, я знаю,
Ростуть у нашім краю,
У нашій милій, рідній,
Чарівній стороні!
Та над усе на світі
У білому суцвітті
Каштани полюбилися мені.
Велично і грайливо
Ростуть усім на диво.
Як зацвітуть весною,
Така кругом краса!
Вони вкрашають місто,
Як дівчину намисто.
На листі діамантами
Виблискує роса.
Почаїв златоглавий
Дрімлі навколо Лаври.

Лариса Кондратюк

ВІРНІ СИНИ УКРАЇНИ

Виростали в мамі
Красені сини.
Дужі й кучеряві,
Мов ті ясени.
Тішилася мама,
Тішилась вона,
Що підмога буде,
Та прийшла війна.
Мамі важко було
Чути новину,
Що сини збираються
Іти на війну.
– З ким же я залишусь
Тут на самоті?
Вже нема здоров'я,
Та й роки не ті.
Були сини добрими
Й чесними дітьми:
– Хто ж вас захищатиме,
Мамо, як не ми?
Подивилась лагідно
На дітей своїх –
І благословила
В путь-дорогу їх.
Образочки в руки
Ім дала вона:
– Швидше повертайтеся,
Хай скінчиться війна.
І молитви мамині
Добрій Бог почув
Та синів до мамі
Живими повернув.

ОДНОГРУПНИКИ

(Зустріч через 45 років)

Ми, однокурсники, сьогодні
Стрічаємось в котрий раз,
Та нині зустріч ювілейна,
Бо сорок п'ять уже у нас.
Сорок п'ять літ, як закінчили
Училище педагогічне ми.
Не зчулись, як і постаріли,
І коси білі, як в зимі.
Життя, життя – цікава штука,
Дається кожному лиш раз:
Недавно ніби були діти,
Вже й осінь на порозі в нас.
Летять роки, їх не спинити
І не вернути вже назад.
Ось тільки було нам по двадцять,
Тепер вже більше шістдесят.
І рік за роком пропливає,
Як в морі кораблі оті,
Дорослі вже й онуки стали,
Й обрали шлях свій у житті.
Та хто з нас на роки зважає!
Забудьмо, скільки всім нам літ!
Душа, як молодість, співає
І ніби рине у політ.
Душа до старості не рветься,
Душа ще й досі молода,
Та все одно нам не збагнеться:
– Коли ж злетіли ці літа?
Нехай Господь дає нам сили
Й охороняє від біди.
В глибокій старості щоб жили
Без сліз, без горя і нужди.

А взимку сплять деревця,
Ім сняться диво-сні.
До нас з країв далеких
Вертаються лелеки,
До кучерів каштанів,
У купелі весні.

Наталія Гамера

СОНЦЕ І СН

Заглядає ніжно сонце
До маляток у віконце,
Теплим променем лоскоче,
Ніби їм сказати хоче:
– Мої любі діточки,
Засинайте залюбки.
Відпочинуть трішки
Ваші ручки й ніжки,
Щоб могли ви гратись,
Бігати й стрибати.

ЗОЛОТА ПОРА

Нам в садочку розказали
Про чудову пору ту,
Бо всього ми ще не знали
Про цю фею золоту.
Чи то фея, чи художник
Розфарбує все навкруг:
І ліси, й сади, й дїброви,
Й кольоровим стане луг.
А дари які дарує!
Знали ви про це чи ні?
Груші, яблука і сливи
Восени такі смачні!
Піде дощик – і грибочків
Назбирає дїтвори.
Це дізнались ми в садочку:
Осінь – золота пора!

ДАРУНОК МАТУСІ

Біла лісу на лужку –
Квіточок багато,
Я віночок з них сплету,
Зроблю мамі свято.
Як віночок покажу,
Буде рада ненька.
Як люблю її, скажу
Й обійму рідненьку.

Оксана Горецька

МАТУСИНЕ ДИВО

В небі зірочка з'явилась –
Народилося дитя!
Найдивніше в світі диво,
І ціна йому – життя.
Рідна, мила і потішна,
Люба зіронька моя!
Колихає й забавляє
Мама миле немовля.
Тільки мати так жадає
Щастя й радості в житті,
Щоб було для сина й доньки
Все найкраще на землі.
Рости, синку, рости, доню –
Мої дітки золоті.
Прошу в Бога щастя-долі,
Миру й радості в житті.

МОЇ ТРИВОГИ

Тривоги, тривоги, тривоги...
Частина мого ви життя.
Прийшли, як непрохані гості,
В моє безтурботне життя.
Із вами я часто ділила
Всі радості, смутки й жалі.
Прийшли, та чомусь не спитали,
Чи можна до мене? Чи ні?
Мене в перший клас проводжали,
Навчались також ми разом.
І серденьку ви підказали
Про першу юнацьку любов.
І долю разом обирали,
І разом пішли під вінець.
І перші невпевнені кроки
Двох рідних, маленьких сердець.
І знов проводжаємо в школу,
Вже донечку й сина в життя.
На перше онучки «Бабусю»
Я вмить завмираю... Це я?
Із болем і смутком, сльозами,
Скорботою в душах дітей
В останній ми путь проводжали
Своїх найрідніших людей.
Тривоги, тривоги, тривоги...
У серці моїм – каяття.
Не тривожте мене, ради Бога,
Не приходьте в моє ви життя!